

Florin Constantin

Povești
pentru suflet

*Inger
drag*

Colecție coordonată de Sanda Arsene

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONSTANTIN, FLORIN

Povești pentru suflet / Florin Constantin. - Gura Văii :
Înger drag, 2018

ISBN 978-606-93168-3-2

821.135.1

© Înger drag, 2018

Toate drepturile rezervate.

Editura Înger drag

e-mail: contact@educaprinubire.ro

www.educaprinubire.ro

Cuprins

Masa bunicului	5
Fericirea	7
Găurile din gard	9
Bogăția, Iubirea și Succesul	11
Parabola creionului	13
Pune paharul jos	16
Familia	18
Povestea muntelui	21
Călătorii și copacul	23
Cea mai frumoasă inimă	24
Tăietorul în piatră	27
De ce strigăm unii la alții	30
Cutia cu sărutări	32
Iubirea și Timpul	34
Povestea unui chirurg	36
Ești de neprețuit	38
Regele	40
Lucrurile simple	42
Piatra	44
Nu căuta să schimbi lumea	45
Ochii tatălui	46

Să spui adevărul	50
Contul bancar	52
Cele opt minciuni ale unei mame	54
Povestea unei păpuși	58
Mica margaretă	62
Clubul 99	68
Semnele fericirii	73

Masa bunicului

La câteva luni după ce-i muri soția și rămase singur, un bătrân merse să locuiască cu fiul său, nora și nepoțelul în vârstă de patru ani. Bătrânul se simțea din ce în ce mai slăbit, privirea îi era înceteșată și pașii nesiguri.

Familia obișnuia să ia masa împreună. Dar bătrânului îi tremurau mâinile și din această cauză, mânca cu mare greutate. Vărsa deseori laptele pe fața de masă, iar mâncarea îi cădea din lingură pe podea. Văzând aceste lucruri, fiul și nora se supărară.

– Trebuie să facem ceva cu bătrânul, spuse fiul. M-am săturat să-l văd scăpând pe jos mâncarea, sorbind cu zgomot și vărsând laptele.

Cei doi soți hotărâră să pună o măsuță într-un colț al bucătăriei, urmând ca de acum încolo bătrânul să ia masa acolo. Astfel că acesta mânca singur, retras în colțul său, în timp ce ceilalți se bucurau de masă împreună.

În timp, bătrânul sparse câteva farfurii, așa că mâncarea i-a fost servită într-un castron de lemn. Câteodată, în ochi i se vedeau lucind lacrimile. Singurele cuvinte pe care fiul și nora i le adresau erau atunci când îl certau aspru pentru că scăpa pe jos furculița sau vărsa mâncarea. Băiețelul de patru anișori privea toate acestea în tăcere.

Într-o zi, întorcându-se acasă, tatăl își găsi fiul jucându-se cu niște bucăți de lemn. Îl întrebă cu blândețe:

– Ce faci acolo? Pot să văd și eu?

Surâzând, copilul îi răspunse:

– Oh, meșteresc niște castroane de lemn pentru tine și pentru mama, ca să mâncați din ele când veți fi bătrâni.

Copilul zâmbi și-și văzu mai departe de lucru. Cuvintele, însă, i-au rănit atât de tare pe părinții săi, încât aceștia au rămas fără grai. Niciunul nu a scos o vorbă, dar amândoi au știut ce au de făcut.

În acea seară, fiul își luă tatăl de mână și-l așeză cu mare grijă la masa familiei. Pentru tot restul zilelor sale, aceasta va fi masa la care va mânca. Și niciodată, începând din acea zi, nici fiul, nici nora nu i-au mai reproșat nimic bătrânului nici când vărsa laptele, nici când murdărea fața de masă.

Fericirea

Se povestește că demult, cu multe veacuri în urmă, într-o mare cetate, își ducea traiul cel mai nefericit om din lume. Toți locuitorii cetății se săturaseră de el: era mereu morocănos, plângându-se mai tot timpul de ceva sau de cineva. Într-o zi îl vedeai încruntat nevoie mare, într-alta bombănind și rostogolindu-și ochii peste cap, uneori amenințând lumea, soarele... Chiar și vântul îl nemulțumea.

Și cu cât trecea timpul, cu atât devenea mai nesuferit, iar privirea și cuvintele lui mai răutăcioase. Oamenii îl evitau pentru că nefericirea lui îi molipsea și pe ei. Era un adevărat ghinion să-l întâlnești, fie și numai o singură dată pe lună.

Dar iată că veni o zi când omul nostru împlini venerabila vârstă de nouăzeci de ani. Ca un fulger, vestea că nu mai e nefericit se răspândi în toate colțurile cetății. Oamenii se

oprire din lucru, copiii aruncară cât colo jucăriile, ba chiar și soarele începu să strălucească mai tare, vrând parcă să vadă mai îndeaproape minunea. Cu mic, cu mare, toți se îndreptară spre piața din centrul orașului.

Bătrânul, mic, pipernicit, dar încă plin de energie, ședea în mijlocul lor, cu privirea senină și ochii scânteietori.

– Ce s-a întâmplat, cum te-ai transformat așa într-o singură noapte?

– Nu s-a întâmplat nimic special, răspunse bătrânul. Timp de nouăzeci de ani am căutat fericirea și nu am găsit-o. Așa că am hotărât să trăiesc fără ea și să mă bucur de fiecare clipă a vieții.

Fiecare zi e un dar.

Găurile din gard

A fost odată un băiețel iute la mânie. Era de nestăpânit atunci când se înfuria.

Într-o zi, tatăl său hotărî să-i dea o cutie plină cu cuie, spunându-i să bată câte un cui în gard ori de câte ori simte că-și pierde cumpătul. În prima zi, băiețelul bătu treizeci și șapte de cuie. În următoarele săptămâni, pe măsură ce învăța să-și controleze furia, numărul de cuie bătute scăzu încet-încet. Descoperi că e mai ușor să se controleze decât să bată cuiele.

În cele din urmă, veni o zi când el nu se mai mânie deloc. Îi spuse tatălui său acest lucru, iar tatăl îi sugeră să scoată câte un cui ori de câte ori reușea să-și controleze furia. Zilele au trecut și, într-un final, băiatul veni să-și anunțe tatăl că a scos toate cuiele bătute cândva. Atunci, tatăl îl luă de mână și apropiindu-se de gard, îi spuse:

– Te-ai descurcat bine, fiule, dar privește găurile din gard. Gardul nu va mai fi niciodată la fel. Când spui sau faci lucruri la mânie, acestea lasă urme adânci, exact ca cele din gard.

Să rănești e ușor. Nu va mai conta pe urmă de câte ori îi vei spune «Iartă-mă». Rana va rămâne. O rană verbală e la fel de dureroasă ca una fizică. Împarte cuvinte de susținere, ascultă cu înțelegere și deschide-ți inima pentru cei dragi.